

ลูกๆ เล่าให้ฟัง: คุณแม่กับชีวิตแห่งรอยยิ้มและเสียงเพลง

วัยเด็กในเมืองไทย

คุณแม่เกิดเมื่อวันที่ 27 สิงหาคม พ.ศ. 2488 ที่กรุงเทพฯ และเริ่มชีวิตการศึกษาที่โรงเรียนมาแตร์ เดอี วิทยาลัย อันเป็นที่ๆ คุณแม่มีความประทับใจเป็นอย่างยิ่ง คุณแม่ยังคงพูดถึงเรื่องโรงเรียนมาแตร์ฯ จนถึงทุกวันนี้ คุณแม่ดีใจมากที่หลานของคุณแม่ (ปั้นดาว) ได้เข้าเรียนที่โรงเรียนมาแตร์ฯ ซึ่งก็นับได้ว่าเป็น generation ที่ 3 ของบ้านเราที่ได้ศึกษาที่โรงเรียนแห่งนี้

คุณแม่ยังคงติดต่อกับเพื่อนๆ ที่มาแตร์ฯ อยู่เสมอ

เมื่อกลางๆ ปี 2552 คุณแม่ก็ยังติดต่อกับโรงเรียนมาแตร์ฯ เพื่อขอโน้ตเพลง Mater Dei และ Serviam เพื่อมาเล่นให้หลานฟัง

วัยเด็กที่อังกฤษ

คุณแม่ตามคุณตา (คุณโสมพงษ์ รัชตรัตน์ – ผู้จัดการสาขาลอนดอนคนแรกของธนาคารกรุงเทพฯ) ไปอยู่ที่ลอนดอนตั้งแต่อายุ 10 ขวบ และอยู่ที่ประเทศอังกฤษจนกระทั่งอายุ 19 คุณแม่เริ่มชีวิตนักเรียนอังกฤษที่ Lady Eden's London และมาต่อที่ The City of London School for Girls จนมาจบการศึกษาที่ The Queen's Secretarial College, Gloucester Road, London และระหว่างที่ศึกษาอยู่ คุณแม่ก็เรียนเปียโนจนจบเกรด 8 ที่ Trinity school of music, London คุณแม่คงเริ่มที่จะหลงใหลในเสียงเพลงตั้งแต่ตอนนั้น และค่อนข้างเฉพาะเจาะจงว่าต้องเป็นเพลงในยุคนั้นเท่านั้นด้วย

คุณแม่ยังคงใช้ชีวิตแบบ “อังกฤษๆ” จนกระทั่งถึงทุกวันนี้ ตัวอย่างก็คือคุณแม่ยังนึกว่าระบบการจราจรของเมืองไทยยังคงเป็นแบบอังกฤษ เช่น “รถ” จะต้องหยุดให้ “คน” ข้ามถนนทุกๆ ที่ทุกๆ เวลา หรือการขับรถแบบให้ทางคนอื่นตลอดเวลา

หรือความชอบอาหารแบบ “อังกฤษๆ” เช่น เฟรนช์ฟรายด์อันใหญ่ๆ (คุณแม่เรียกว่าชิปส์) หรืออาหารให้ความอบอุ่นต่อร่างกายมากๆ

พบกับคุณพ่อที่อังกฤษ

ช่วงชีวิตที่คุณแม่อยู่ที่ London เป็นช่วงชีวิตที่คุณแม่มีความทรงจำดีๆ มากมาย รวมทั้งการได้พบกับคุณพ่อ (คุณปกรณ์ ทวีสิน) ระหว่างที่อยู่ที่อังกฤษ โดยได้พบกันครั้งแรกที่สำนักงานผู้ดูแล

นักเรียนไทย 28 Princes Gate, Kensington และทั้งคู่ก็ได้กลับมาแต่งงานที่ประเทศไทย ที่บ้านสวนพลู อันเป็นบ้านที่คุณแม่อยู่จนกระทั่งถึงวันสุดท้ายของชีวิต

เริ่มทำงาน เริ่มครอบครัว

คุณแม่เริ่มทำงานที่ Monsanto โดยย้ายที่ทำงานที่เดียวคือย้ายไปที่ International School of Bangkok และระหว่างนั้น คุณแม่ก็ยังรับสอนเปียโนอีกด้วย ช่วงนั้นคุณแม่ทำงานบริษัท ฝรั่งเศสได้เงินเดือนค่อนข้างเยอะกว่าคุณพ่อซึ่งเป็นเสมียนธนาคาร คุณแม่ก็รับหน้าที่เป็นผู้นำรายได้ของครอบครัว

วันที่คุณแม่มีลูกๆ

พอคุณแม่มีลูกๆ (ก๊ีบ – กรกมล และ ศอ – ศกร) คุณแม่ก็เลิกทำงานและหันมาเลี้ยงลูกๆ อย่างเดียว โดยใช้เวลา 12 ปี รับส่ง ก๊ีบ ที่มาแตร์ และ ศอ ที่อัสสัมชัญ ทุกๆ วัน เช้าและเย็น โดยบวกอีกประมาณ 2 ปี รับส่งก๊ีบ ที่บุญชีจุฬาฯ จนกระทั่งคุณพ่ออนุญาตให้พี่ก๊ีบขับรถไปเรียนเองได้ จนกระทั่งลูกๆ ไปเรียนต่อที่เมืองนอก คุณแม่ก็ยังคงตามไปดูแล ทำอาหารให้ทานกัน และยังเผื่อแผ่ไปให้เพื่อนๆ ลูก อีกด้วย (คุณแม่ทำไก่อบอร่อยมาก และอ้วนมากๆ)

ความทรงจำดีๆ อีกอย่างของพวกเราคือการได้ไปเที่ยวป่ากับ “ชมรม ชมไพร” ซึ่งคุณแม่ก็จะไปด้วยกันตลอด ทางเดินหินนอนกลางป่า ทำอาหารทานกันเอง เดินป่ากันไกลๆ อาบน้ำ แปรงฟันในลำธาร ซึ่งคุณแม่ก็ยิ้มและสนุกกับทุกๆ ทริป

อีกหนึ่งหน้าที่ที่คุณแม่ต้องรับบทค่อนข้างหนักคือการเป็นภรรยาของนายธนาคารที่ต้องมีงานเลี้ยงมีสมาคม ค่อนข้างบ่อย แต่คุณแม่ (และคุณพ่อ) ก็ยังคงตื่นตั้งแต่ ตี 5 ครึ่งทุกๆ วัน เพื่อเตรียมตัวพาพวกเราไปโรงเรียน พวกเรายังคงจำเสียงนาฬิกาปลุกที่ตั้งให้เป็นรายการวิทยุ รายการคุยไข่มุก หมองเช้า ของคุณ ดุษฎี ณ บางน้อย ได้จนถึงทุกวันนี้

ช่วงหลังของชีวิต

ตั้งแต่ลูกๆ เรียนจบและเริ่มทำงาน ก็ห่างๆ คุณแม่ไปบ้าง แต่ก็ยังคงมาทานอาหารเย็นพร้อมหน้าพร้อมตากันทุกวันอาทิตย์ เพื่อทานอะไรอร่อยๆ ด้วยกัน โดยคนที่รับบทหนักคือพี่วินมอเตอร์ไซด์ปากซอย ที่ต้องวิ่งรอบเมืองไปซื้อข้าวหน้าไก่ห้าแยก ไปซื้อกุ้งตัวใหญ่ๆ ไปซื้อเป็ดย่าง และอื่นๆ อีกมากมาย

และอีกวันที่คุณแม่ดีใจมาก ๆ คือวันที่ผมได้แต่งงานกับป๊อก และรีบมีหลานให้คุณแม่ได้ช่วยเลี้ยง

การได้เจอกับหลานปั้นดาวทุกๆ วันอาทิตย์ ก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่คุณแม่รอคอยและเป็นสิ่งที่ทำให้คุณแม่มีความสุขมาก ๆ ในช่วงท้ายๆ ของชีวิต คุณแม่จะโทรมาตามประมาณ 3-4 วันล่วงหน้าว่าจะมาก็เียง และคุณแม่ก็จะเตรียมตัวทำกิจกรรมต่างๆ เช่น เตรียมชุดว่ายน้ำ เตรียมโน้ตเปียโนให้ปั้นเล่น หรือเตรียมของเล่นกระจุ๊กกระจิกต่างๆ ที่คุณแม่หาซื้อเอาแถวๆ บ้าน และปั้นก็ชอบเล่นทุกอย่าง อย่าง

อีกอย่างหนึ่งซึ่งต้องทำทุกปีก็คือการไปเที่ยวกันเป็นขบวนใหญ่ พี่ป้าน้ำอา หลาน ลูกสะใภ้ ไปกันหมด ซึ่งที่หมายในแต่ละปีก็เปลี่ยนไปตามสภาพเศรษฐกิจ มีตั้งแต่ first class ไปจนถึงผจญภัยแบบ low cost

ภาพที่คนสนิทๆ กับพวกเราคุ้นตากันก็คือ คุณแม่นั่งเล่นเปียโน และร้องเพลงเก่าๆ ที่คุณแม่ชอบ

วันสุดท้าย

ผมและพี่ก๊ีบคงจะไม่สามารถเล่าเรื่องราวในวันนั้นได้มากมายอะไร รู้อย่างเดียวว่าวันนั้นคุณแม่ยังคงยิ้มจนนาทีสุดท้าย

หนังสือที่ระลึกเล่มนี้เราได้รวบรวมเนื้อเพลงที่คุณแม่ชอบ เอามาพิมพ์ไว้รวมกัน

ผม พี่ก๊ีบ และคุณพ่อ ขอขอบพระคุณทุกๆ ท่านที่มาร่วมงานนี้และร่วมรำลึกถึงคุณแม่ของเรา

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ขอขอบพระคุณ อาโก้ อาหญิง อาแว อาอ้อ อาห่มุ น้ำเป๊าะ น้องสิทธ์ น้องวีร์ น้องซ่าง ป๊อก และ ปั้นดาว ที่ได้ช่วยเหลือ และให้กำลังใจเรา

ศกร – กรกมล ทวีสิน